

οί όποιοί άσχολούμενοι μέ τόν βίον τοῦ Παλατίου δέν παρηκολούθουν τόν παλμόν τῆς κοινωνίας.

Οί λόγοι εκείνοι εἰσέφεραν τό Ἀνατολικόν κράτος ρωμαϊκόν καί δέν άντελήφθησαν, ότι οί Ἑλληνες γενόμενοι χριστιανοί άπηρνήθησαν τήν προσωνομίαν τοῦ Ἑλληνοσ, διότι ἡ λέξις εἰσήμαινε τόν εἰθνικόν, τόν άντιχριστιανόν καί ἔτσι μετέβαλον τό κράτος εἰς Γραικορωμαϊκόν μέ συγχώνευσιν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καί τῶν άνακτορικῶν νόμων. Τό σχίσμα μέ τοὺς Δυτικούς ἐπί Φωτίου καί Κηρουλαρίου καί ἡ ἔμμονῆ μέ τόν Μάρκον Εὐγενικόν ἔσταθεροποίησαν κατά τόν Ζαμπέλιον τόν πλήρη διαχωρισμόν τῶν Δυτικῶν ρωμαίων ἀπό τήν Ἑλληνικήν Ἀνατολήν μέ τό Ἑλληνικόν ἐγώ. Ἡ Ἑλληνοποίησις ἤρχισεν ἀπό τοῦ Δ' καί Ε' αἰ. μ.Χ. σύμφωνα μέ τὰ γεγονότα. Καί ἐνῶ εἰς τήν Δύσιν ἐσημείωθη παρακμῆ τῶν Ρωμαίων, εἰς τήν Ἀνατολήν εἶχομεν Ἀναγέννησιν τῶν Ἑλλήνων μετά τόν Φώτιον. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἦτο ὄχι μόνον ἡ Νέα Ρώμη, ἀλλά καί αἱ Νεαί Ἀθῆναι. Μέ τήν δογματικὴν διαφορὰν πρὸς τοὺς Δυτικούς διεσφαλίσθη ἡ εἰθνικὴ ἐνότις που εἶχεν ἀρχίσει νὰ διαμορφουταί βαθμιαίως ἀπό τοῦ Δ' αἰ. μ.Χ., μέ τοὺς Ἑλληνας δὲ λογίους τῆς Ἀναγεννήσεως, τοὺς Διδασκάλους τοῦ Γένους, τήν Ἐκκλησίαν καί τοὺς κλέφτες καί ἀρματωλοὺς ἐξέλαμψε τό 1821 ἡ ἐνότις τῆς ἱστορίας, τῆς θρησκείας καί τῆς παιδευτικῆς παραδόσεως τῶν Ἑλλήνων.

Π.Κ.Γ.

Ἀγγέλου Β. Γιαννούλη, Γενεαλογικοὶ πίνακες Ἑλληνικῆς Μυθολογίας, Ἐκδοσις Δραματικῆς Σχολῆς Ἀγγ. Γιαννούλη, Ἀθῆναι 1982 (Φωτοτυπημένον), σχ. μέγα.

Τὸ ἐν τίτλῳ ἔργον εἰς σχῆμα μέγα ἐκτείνεται εἰς 13 σελίδας κειμένου καί εἰς ὀκτῶ μεγάλους διπτύχους πίνακας. Εἶναι λιτόν καί ἀπέριττον, δέν ἐκτείνεται εἰς μακρὰς ἀναλύσεις καί λόγους μὴ ἀναγκαίους, ὅ,τι παρέχει δὲ εἶναι κυρίως ἡ πληροφόρησις.

Περιέχει τὰ ὀνόματα τῆς ἀρχαίας μυθολογίας τὰ ὅποια εἶναι ἐνυφασμένα μέ τὰ λογοτεχνικά ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καί Λατίνων, ἀλλὰ καί πολλῶν νεωτέρων λογίων συγγραφέων, ὧν ἰδιαιτέρως ἀξιομνημόνευτοι ὁ Σαίξπηρ καί ὁ Γκαίτε. Ὅταν ποτὲ ἠθέλησα νὰ παρακολουθῆσω εἰς τὸ Βερολῖνον παιζόμενον τὸ Β' μέρος τοῦ Φάουστ, ἐχρειάσθη νὰ καταναλώσω μίαν ἡμέραν εἰς τήν βιβλιοθήκην, πρὸς ὑποβοήθησιν τῶν φιλολογικῶν μου γνώσεων διὰ τὰ ἀναρίθμητα μυθολογικά πρόσωπα ποὺ ἐμπλέκει εἰς τὸ δράμα τοῦ ὀρχαιοπνευστὸς ἐκεῖνος συγγραφεύς, ποὺ εἰς τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐβλεπεν ὑπὸ ἄλλην μορφήν τὰς συγχρόνους ἀτραποὺς τῆς σκέψεως.

Τὰ ὀνόματα ἔχουν συλλεγῆ κυρίως ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Ἡσιόδου καί τήν Βιβλιοθήκην τοῦ Ἀπολλοδώρου, ἔχουν δὲ καταταχθῆ εἰς οἰκογενείας κατά τρόπον εὐφυᾶ καί πρακτικόν μέ τὰ δένδρα καταχωριζόμενα ὄχι καθέτως, ἀλλὰ ὀριζοντίως. Διὰ τῆς ὀριζοντίου διατάξεως ἐπιτυγχάνεται ὅστε ἡ διαδοχὴ τῶν γενῶν νὰ ἐκτείνεται πρὸς τὰ δεξιὰ κατά γενεάς εἰς δέκα στήλας ἐκπροσωπούσας ἀντιστοίχους γενεάς. Ἀξιοσημείωτον ὅτι μετά τοῦ πατρὸς συγκαταγράφεται καί τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς.

Εἰς τοὺς ὀκτῶ μεγάλους, δεκαστήλους κατά τὸ πλεῖστον πίνακας, καταχωρίζον-

ται 1) τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ Χάους καὶ Γαίας 2) τὰ ὀνόματα τῶν τιτάνων, Ἴαπετός, Προμηθεὺς κλπ. 3) Ἴαπετοῦ - Ἄτλαντος κλπ. 4) ὠκεανῶν, ποταμῶν καὶ τῶν γενῶν των 5) Ἡρακλέους καὶ ἀπογόνων του 6) Γιγάντων, Νηρηίδων, Δαναοῦ κλπ. 7) Ἀργοναυτῶν, Καλυδονίων, βασιλέων κλπ. 8) βασιλέων τῶν Ἀθηνῶν. Εἰς ἰδιαιτέραν σελίδα ἀναφέρονται αἱ Μοῦσαι μετὰ τῶν καλῶν ἔργων, τῶν ὁποίων ἐκάστη τούτων ἐθεωρεῖτο προστάτις, καὶ εἰς ἄλλην ἐπίσης σελίδα ἀναγράφει ὁ Συγγραφεὺς συνοπτικῶς τὰς τῆς δημιουργίας τοῦ ἀρχαίου δράματος καὶ τοῦ νοήματος αὐτοῦ μὲ βάσιν τὴν Ποιητικὴν τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ Νίτσε, καθὼς ἐπίσης καὶ μὲ ἰδίαν αὐτοῦ ἐκ τῆς πείρας ἀντιλήψεις. Οἱ πίνακες τοῦ ἔργου κατὰ διενεργηθέντα ἔλεγχον ἐμφανίζουν ἀξιόπαινον πληρότητα, στηριζόμενοι εἰς μακροετῆ συλλεκτικὴν προσπάθειαν καὶ δίδουν πληροφορίας περὶ 2000 καὶ πλέον μυθολογικῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα καταχωριζόμενα ἐν τέλει τοῦ ἔργου εἰς ὀκτῶ τετραστήλους σελίδας μὲ τὴν ἔνδειξιν τῆς θέσεώς των εἰς τοὺς πίνακας διευκολύνουν τὴν ἄμεσον ἀνεύρεσιν αὐτῶν μετὰ τῆς συναφείας των τῆς γενεαλογικῆς.

Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Γιαννοῦλη ἀποτελεῖ πολὺτιμον συμβολὴν εἰς τὴν κατανόησιν τῶν πρώτων πηγῶν τῆς ἀρχαίας κοσμοθεωρητικῆς σκέψεως, ἐκ τῶν ὁποίων πετροῦται ἢ σύγχρονος σκέψις, φωτίζεται ὁ καλλιτέχνης καὶ ὁ μελετητὴς εἰς τὴν κατανόησιν τῶν καλλιτεχνικῶν ἀριστουργημάτων καὶ εὐρίσκει πηγὴν ἐμπνεύσεως καὶ δημιουργικοῦ στοχασμοῦ. Ὁφείλονται χάριτες εἰς τὸν ἐκλεκτὸν ἐργάτην τῆς τέχνης Ἄγγ. Γιαννοῦλην, παλαιὸν καὶ δεδοκιμασμένον ἠθοποιὸν τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, σκηνοθέτην καὶ δημιουργὸν Δραματικῆς Σχολῆς, διότι ἐκ τῆς εὐσυνειδήτου μερίμνης του, ὅπως οἱ ἠθοποιοὶ κατανοοῦν ἐνσυνειδήτως τὸ ἦθος, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν σκέψιν τοῦ ἐνσαρκουμένου ὑπ' αὐτῶν μυθολογικοῦ ἥρωος, ὑπεβλήθη εἰς τὴν πολυετῆ καὶ κοπιώδη ἐργασίαν πρὸς σύνθεσιν τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον θὰ ὑποβοηθήσῃ ὄχι μόνον τοὺς ἠθοποιούς, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν μυθολογίαν καὶ τὰ προβλήματα τῆς ἢ τοὺς διδάσκοντας εἰς κάθε εἶδος σχολεῖον καὶ τοὺς λογίους εἰς τὸ ἀπόκρυφον καὶ ποιητικὸν λυκαυγὲς τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐγεννήθη καὶ ὠργανώθη ἡ ἀνθρωπίνη καὶ θεία μαζὶ κοινωνία.

ΠΑΝ. Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ

Δρ. Κ. Μητροπούλου, Γλωσσάριον Ἱπποκρατείου Συλλογῆς (ἰδίᾳ κατ' Ἐρωτιανὸν καὶ Γαληνόν), Β' ἔκδοσις (τιμητικὴ διάκρισις Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν), ἐν Ἀθήναις 1982, σελ. 338.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξεδόθη εἰς πρώτην ἔκδοσιν τὸ 1978 καὶ ἐκρίθη εἰς τὸν ΠΛΑΤΩΝΑ 31(1979) μὲ πλήρη ἀναγνώρισιν τῆς πολυτιμοτάτης προσφορᾶς τοῦ ἔργου τούτου καὶ τῆς σοφίας τοῦ λογιωτάτου συγγραφέως του. Ὑπὸ τῆς κρίσεως ὁμοῦς ἐσημειώθησαν καὶ τινες τυπογραφικαὶ ἀμέλειαι ἀδικοῦσαι τὴν ἐμφάνισιν ἐνὸς ἔργου τόσον μεγάλης ἀξίας, εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ εἶχε συμβάλει καὶ τὸ Κράτος ἢ ἡ Ἱατρικὴ Σχολή. Εὐτυχῶς τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου ἀνεγνώρισεν ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἥτις ἀπένευμε τὴν προσήκουσαν αὐτῷ τιμητικὴν διάκρισιν, ἐξευρέθη δὲ καὶ πρόσωπον φιλόμουσον, τὸ ὁποῖον ἐπεμελήθη τόσον διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν του ἐκ τυπικῶν τυπογρα-